

SARA HOLLAND

EVERMORE

A
KÍGYÓ
SZÍVE

Dream
válogatás

SARA HOLLAND

EVERMORE

A KÍGYÓ SZÍVE

— részlet —

A VARÁZSLÓNÓ

Ma éjszaka fegyvert kovácsolok az Alkimista véréből. Jules Ember véréből.

Egy szobában állok, mélyen a shorehaveni báltermek és balkonok alatt. Velem szemben izzadva kushad egy időkölcsonzó, és porokat kever össze a munkapadjánál. Ő legújabb az időkölcsonzók hosszú sorában, akiket felfogadtam, hogy csalogassák elő a bujkáló Alkimistát. Eddig mindegyik alkalmatlannak bizonyult, és az életükkel fizettek érte. Ám valami azt súgja, hogy a mai éjszaka más lesz.

A levegő veszélytől és ígéretektől terhes.

A semperaiak olyan fantáziátlanul bánnak a drága idejükkel, a vérvasukkal. Ha nem vedelik el, mint a barmok, akkor elpocsékolják, hogy a virágaik szirmot bontsanak, vagy a tűzre locsolják, hogy jobban melegítsen a télen.

Holott a megfelelő vérvas lángba boríthatja a világot.

Amikor az időkölcsonzó belecsorgatja a fiolából az apró üstbe Jules Ember vérét, nappali világosság támad a szobában, mintha nem is a föld gyomrában lennénk, mintha váratlanul megvirradt volna. Korom és hamu kavarog körülöttem, mielőtt a földhöz váгна bennünket a robbanás. Egy pillanatig repülök. Olyannak érzem a világot, mint valamikor sok száz éve: feszes bőrnek egy harci dobon. Valahol most süjtött le a kalapács.

Bár a padlódeszka fájdalmasan megüti a hátamat, a vérem harsog a diadaltól. Szemhéjam mögött felizzik egy kép: egy lángban álló vidék, egy hitvány falu, amely a nevetséges *Crofton* nevet viseli.

Hangtalanul nevetve tápázkodok fel. Az időkölcsonzó hason fekszik a padlón, és tátog, akár egy hal.

– Hát te vagy az – motyogja. Az igazi nevem, a *Varázslónő*, elhal az ajkán.

Oda se neki. A bronz üstben valamilyen folyadék gyűrűzik, villog és foszforeszkál, egyszerre színtelenül és minden színben játszva. A mágiát nehéz látnia az emberi szemnek. A lábamnál haldokló ember *Sempera* legszebb gyémántjából keverte egyetlen évre való vérvassal, amit az édes Jules Ember hagyott *Everlessben*.

A számhoz emelem az edényt, és iszom az Alkimista idejéből. Csak egy kicsit.

A többivel terveim vannak.

Fájdalom hasogatja a torkomat.

Lélegzem, élek. Markolom az asztal szélét, gyenge testem megremeg. Várok, hogy ezernyi törré dermedjen az idő, mint azon az everlessi éjszakán, amikor végre rájöttem, ki rejtőzik valójában Jules Ember bőrében. Várom, hogy Jules ideje úgy törjön ki belőlem, akár egy élőlény.

Nem történik meg. Helyette cseppenként itat át a hatalom.

Energia járja át a szobát, minden parány megtelik varázslattal, amely csak azt várja, hogy rászabadítsák a világra. Egyelőre még acsarog a pórázon, mint egy farka vadkutya.

Pár cseppet töltök egy palackba. Az üveg sötétzöld, hogy elrejtse a gyémántos ragyogást.

Fent a föld színén odaadom a palackot Ivan Tenburnnek, az everlessi kölyöknek, aki most már fél tőlem. Úgy tartja a kezében a palackot, mintha megharaphatná. Helyes. Legyen is óvatos. Azt akarom, hogy alkotásunk épségben jusson el Croftonba.

Ahonnán elhozza nekem az Alkimistát.

– Gyűjts nekem tüzet! – suttogom Ivan fülébe.

SEMPERA POLGÁRAI!

ELFOGATÓPARANCSOT adunk ki a croftoni Jules Ember ellen, aki meggyilkolta az Első Királynőt, Sempera boldogult megmentőjét, a Századok Úrnőjét és Lord Roan Gerlinget, Lord Nicholas Gerling és Lady Verissa Gerling imádott fiát, Lord Liam Gerling szeretett fivérét.

Ötszáz esztendei vérvás a jutalma annak, aki a gyilkost élve elfogja, és átadja őfelsége Ina Gold katonáinak.

Véres a kezem, amikor felébredek.

Hiába csak a holdfény és a mozgó árnyak játéka, mégis lázasan dörgölöm a tenyerem nyirkos köpenyembe, mintha ezzel az egyszerű mozdulattal kitörölhetném az emlékezetemből a vörös szennyet.

Crofton határában, Amma barátnőm fészerének egyik sarkában gubbasztok vacogva, sokkal inkább a félelemtől, mint a hidegtől, miközben Amma nagynénjének három tyúkjá halkan kotyog felém a ketrecből. Tavaszi eső dobol a tetőn. Amikor még kislány voltam a papa karján, az eső hangja altatót dalolt – új életről, a sarjadó gabonáról beszélt, amelyet hamarosan learatnak, lisztjét megdagasztják, és kenyeret sütnek belőle a tűzhely izzó kövén. Az eső altatót el, olyan halk és valóságos volt, mint egy szeretett személy hangja.

Most a halk dobolás minden szélrohammal hangosabb lesz. A közeledő végzet hangja.

Crofton csalt ki az erdőből, a háztetők cakkos vonala az ég hátterén, amelyet oly sokszor láttam már. Most jut eszembe, hogy a mi kunyhónk alig tíz percre van az ösvény mellett, azután belém hasít a fájdalom, mert az is eszembe jut, hogy az már nem az enyém és a papáé. Everless minden ragyogását és fényűzését odaadnám azért, ha még egy estén ülhetnék apámmal a tűz mellett. De Everless is elveszett számomra: örökre száműztek első igazi otthonomból.

Nem akartam megállni, miután elmenekültem Everlessből, de amikor megláttam az ismerős kunyhót a frissen szántott mező közepén, nem tudtam parancsolni magamnak. A lábam magától indult el. Mintha azzal, hogy bebújok az ismerős sötétbe, hetekkel-hónapokkal visszaforgathatnám az időt, és meg nem történtté tehetnék mindent.

Ha szerencsém van, elbúcsúzhatok Ammától.

Ez órákkal ezelőtt, éjnek évadján történt. Odakint katonák keresnek. Engem, Jules Embert, a királynő gyilkosát. Időnként hallottam őket, ahogy csörtetnek az aljnövényzetben, otrombán tördelik az ágakat, mindig bőségesen hagyva időt, hogy menedéket találjak egy barlangban, vagy fenn, egy fán. Most itt vagyok, biztonságban...

Valami reccsen odakint. Elég hangosan ahhoz, hogy meghalljam az esőn és a tompa égzengésen át.

Arcomat az ócska deszkafalhoz tapasztom, és kilesek a résen. Attól félek, hogy valami katona vagy kóbor vérenc bukkan rá a búvóhelyemre. Nem tudom, melyik lenne rosszabb. Az erdőben bolyongó vérenc valószínűleg elvágna a torkom, és úgy inná ki belőlem az éveimet, hogy közben rám sem néz. Ám egy katona vasra verne, és rabszállító szekéren hurcolna vissza a palotába. Semmit sem látnék, csak a szélben hajlon-

gó fákat, amelyek mintha rám mutatnának ostorként suhogó ágaikkal, és azt suttognák...

Gyilkos! Alkimista!

Nagyot nyelek. A becsapó villám fényénél, megesküdnék rá, hogy annak a lánynak az arcát látom, aki gyermekkori rossz álmaiban üldözött. Sápadt állatszeme van, amely gyengédnek álcázza magát. A haja sötét, akár az éjszakai ég. Vigyorogva mutatja a foga fehérjét.

Amikor gyerek voltam, a papa azt mondta, hogy az álmaim sosem bánthatnak, de nem mondott igazat. Két hete ez a lány kitört rémálmaimból a valóságba.

Caro. A Varázslónő. Az én ősi ellenségem.

Beszívom a levegőt. Kifújom. Lehunyom a szemem, igyekszem egyenletesen lélegezni, hallgatom az eső kitarató kopogását a tetőn. Átkarolom felhúzott térdemet, hagyom, hogy a hang megtöltse körülöttem a sötétséget. Ám a szorongás tovább markolja a szívemet. Az erdőben képes voltam figyelmen kívül hagyni a félelmemet. Félretoltam, mindig a közvetlen feladattal foglalkoztam: menni, vadászni, rejtőzni. Eljutni Ambergrisbe, a kikötővárosba, ahol egy hajó várt, hogy elvigyen Sempera földjéről, ahogy azt Liam Gerling megszervezte.

De most, hogy itt vagyok, miként távozhatnék anélkül, hogy elbúcsúzzam Ammától?

Napkelte után mindennap idejön összeszedni a tojást, amiből reggelit készít magának és a húgának, Aliának. Hamarosán megtalál, amit tétlenül kell kivárnom. Vajon felsikolt-e régi barátnőm, ha meglát? Rohan-e a katonákért, akik nyilvánvalóan éjjel-nappal őrzéjatoznak Croftonban, azt remélve, hogy elhurcolhatnak?

Ahogy ezt elgondolom, csikorogva nyílik az ajtó. Számítottam rá, de így is összerándulok a félelemtől. Felkapom a fejem.

Amma árnyalakja tűnik fel az ajtóban. Vállán pokróc, karján fonott kosár pihen. Jól néz ki, öröm látni pirosposzsgás arcát. Neki adtam a vérvasakat, amelyeket Liam Gerling küldött nekem titokban azután, hogy a papa meghalt Everless kapujában. Reméltem, hogy a súlyos pénzes erszény segítségével jobb életet teremthet magának és Aliának.

Barátnóm csipás szemét dörgölve lép be – azután meglát, és a földbe gyökerezik a lába.

Fel akartam állni, de most én is megdermedek. Felbámulok Ammára, igyekszem összerendezni a fejemben csapongó szavakat, ám ő megelőz.

– Jules? – suttozja.

– Amma. – A hangom rekedt, az erdőben elszoktam a beszéd-től a néma hét alatt, amíg a Gerling birtokról eljutottam Croftonig. Megtámaszkodom a falon, nehézkesen feltápáskodok, de nem indulok el hozzá. Még nem. Addig nem, amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy nem rohan el sikoltozva.

Amma szája kinyílik, azután döbbsen becsukódik. Végül azt suttozja:

– Kérlek, mondd, hogy nem te voltál!

Nem kell megmagyaráznia, mire gondol. Bűneim híre bejárta Semperát. Mikor Everlessben szolgáltam, elcsábítottam Roan Gerlinget, és felhasználtam, hogy bejussak a látogatóba érkezett királynő szobáiba. Aztán elvágtam Roan torkát, és szíven szúrtam a királynőt.

– Nem én voltam – mondom. A hangom rekedt, rimánkodó. – Nem én voltam, Amma.

Szoborként áll az ajtóban, szúrósan néz rám nedvesen fénylő, kerek szemével. Azután óvatosan lép egyet felém, egyenesen a tető részén behulló fény tócsájába. – Akkor mi történt? Ki ölte meg őket?

– Úgy hívják, hogy Caro – felelem, de a hangom megre-meg, noha fejben begyakoroltam a mondanivalómat. Olyan nehéz kiejtenem a nevét, mintha kő lenne, amely a torkomon akadt. Egész Sempera gyilkosnak tart. Ahogy állok tehetetlenül reszketve Amma előtt, rájövök, hogy szükségem van valakire, aki hisz nekem. Szükségem van rá, hogy *Amma* elhiggye, amit mondok.

Ha a barátnőm nem azt a Julest látja, akit ismert – nem annak lát, aki vagyok – akkor összeroppanok.

– Caro őfelsége komornája volt – folytatom, erőlködve, hogy ne remegjen a hangom. – Ő ölte meg a királynőt és Roant, azután rám kente a gyilkosságokat. Most engem tart bűnösnek mindenki.

Majdnem hozzáteszem, hogy *kivéve Liam Gerlinget*, de inkább elharapom a szót.

Amma pislog, azután becsukja maga mögött a fészker ajtaját. A szívem kihagy egy ütemet, amikor a lámpás reszketeg árnyakat vetít a falakra.

– Miért? – suttogja sápadtan. – Miért ölné meg őfelsége komornája Roant?

A szemem felvillan.

– Nem tudom – hazudom, lenyelve a fenyegető könnyeket. – Azt mondják, Lady Gold hallgat rá. Talán Caro úgy gondolja, hogy hatalmasabb lesz, ha Ina a királynő.

Nagyon szeretném, ha ez a válasz – ez a részleges igazság – elég lenne, ha Amma homlokáról eltűnne a redő, ha elernyedne a válla. De mivel a redő és a feszültség marad,

rájövök, milyen oktanul reménykedem. Amma kislány korunkban is látta rajtam, amikor füllentettem, holott akkor még csak a kiborult levesről és az eltört babákról hazudtam.

– Azt rebesgetik, hogy boszorkány vagy. Csak egy boszorkány képes megölni, olyan hatalmas valakit, mint Sempera királynője – ezt már szinte súgja.

Félelmetes gondolat, hogy el kell mondanom neki az igazságot: én vagyok az ősi Alkimista, a gonosz Alkimista, aki újjászületett. Összeszedem magam, mélyen beszívom a levegőt.

– Emlékszel a meséimre? A rókákról és a kígyókról?

Amma szeme felcsillan.

– De mennyire!

Belenyúlok a batyumba, leginkább azért, hogy időt nyerjek. Amma kissé megrezzen, a tekintetével követi a mozgásomat. Ez fáj egy kicsit, de nem törődök vele.

Lassú, megfontolt mozdulatokkal előveszem az Everless kincstárából lopott, bőrbe kötött naplót. Gyermekkorom könyve, amelyet hátrahagytunk, amikor a papa és én elmenekültünk Gerlingék várából. Tele volt mesékkel és rajzokkal, amiket gyermekes csapongásnak véltem a papa haláláig. Apám vissza akarta szerezni a könyvet, hátha így megvédheti a tudást – megvédhet engem – az ősi ellenségemtől, a Varázslónőtől, de belehalt. A könyvbe zárt titkok szinte melegítik a kezemet. Összekapcsolnak a kastéllyal, amely olyan sok emlékemet őrizte falai között.

Igazad volt, papa, csakugyan veszélyben voltam, gondolom, miközben szomorúan nyújtom a naplót Ammának. Apám azt hitte, hogy a királynő jelenti a fenyegetést. Ám a valódi Varázslónő kivárta az idejét, miközben az árnyékból leselkedett. Összebarátkoztunk, mint egyik szolgáló a másikkal, és öntudatlanul feltártam előtte a titkomat.

Róka és kígyó. Varázslónő és Alkimista.

Amma feljebb emeli a lámpást, hogy lássa a könyvet. Összepréseli az ajkát, de azért tesz egy óvatos lépést, és fél kézzel kinyitja, miközben másik kezével közelebb tartja hozzá a fényt.

– A meséid – mormolja, és lapoz néhányat. Azután felnéz rám. Aggodalom és gyanakvás kergetik egymást a jól ismert arcon. – Leírtad őket? Mi ez, Jules?

– Ezek nem csak mesék. Ezek jelentik a kulcsot. Kulcsot olyan dolgokhoz, amiket elfelejtettem. – Az idegességtől kiszárad a szám. – A kígyó én vagyok, így hívtam magam. A róka pedig Caro.

Amma rám sandít.

– A lány, aki megölte a királynőt.

– Valamikor jó barátnök voltunk, még azelőtt, hogy veled találkoztam. Legalábbis úgy gondolom.

– Vagyis, amikor te és a papád Everlessben laktatok?
– Valami felcsillan Amma szemében – egy kislány tekintete, mint amikor könyörgött, hogy a legapróbb részletig bányásszak elő az emlékezetemből mindent, ami Everlessben történt, hogy aztán boldogan sodródhasson az urakról és hölgyekről szóló mesékkal.

– Úgy valahogy. – Reszketegen sóhajtok. – Amma megtudtam valamit, amikor visszatértem Everlessbe. Órúlságnek fog hangzani, ha elmondom, de kérlek, hallgass meg! Utána elmegyek. Ha akarod. – *De azért kérlek, hadd maradjak*, teszem hozzá némán. Olyan sokat vesztettem az elmúlt hetekben: apát, az otthonomat, a barátaimat, még Everlesst is, a helyet, amelyet egyszerre gyűlölök és szeretek. Nem veszíthetem el még Ammát is.

Agyamban ismét felmerül Liam Gerling alakja, ahogy áll a mezőn, és az a rendíthetetlen hit, amellyel kimondta, hogy én vagyok az Alkimista. Bár mellettem lenne, akkor bebizonyíthatnám Ammának, hogy nem vagyok őrült! Még nem vagyok az.

– Hiszel a Varázslónőben? – kérdezem.

– Persze! – vágja rá Amma. Eszembe jut a fából faragott lány szobra, amelyet az ablakában tart, és a téli magyal bogyós ága, a Varázslónő jele az ajtók szemöldökfájában. Ugyanez a minta díszíti a szentélyeket szerte Semperában. Amma és mindenki más jószágosnak látja a Varázslónőt, és gonosz tolvajnak tartja az Alkimistát, aki ellopta a Varázslónő szívét. Elszorul a torkom a dühtől. Carónak évszázadai voltak arra, hogy alakítsa a legendáit, miközben az Alkimistának – miközben *nekem* – minden újjászületésnél előlről kellett kezdenie mindent; a tudatlanság leple borította azt, ami korábban történt.

– A Varázslónő létezik – mondom. Lehunyom a szemem, hogy ne kelljen látnom, mit szól Amma ahhoz, amit most fogok mondani. – Találkoztam vele.

Amma lélegzete elakad.

– Az hogy lehetséges? – kérdezi megilletődött tisztelettel. A szeme akkorára nyílik, amekkorának még sose láttam.

– Caro... Caro a Varázslónő. – Kimondva nagyon furcsán hangzik. – Komornának álcázta magát a királynő mellett, hogy észrevétlenül közel lehessen a hatalomhoz. Nem olyan erős, mint volt, így hát egy udvarhölgy alakja mögé kellett rejtőznie.

Megborzongok, mert ismét hallom, mit vijjogott Caro közvetlenül azelőtt, hogy a szemem láttára meggyilkolta Roan Gerlinget: *Újból időtlen akarok lenni... Hogy ne kell-*

jen félnem az öregedéstől, a haláltól, és ne kelljen a parasztok vérért innom, mint egy istenverte farkasnak. Liam azt mondta, hogy amikor elloptam Caro szívét, azzal a halhatatlanságát is elloptam, tizenkét darabra – tizenkét életre – törve. A Varázslónő azonban mégis él. A szíve nélkül is hatalmasabb mindenkinél. Nálam is hatalmasabb, noha nem értem, hogyan vagy miért.

– Jules... – Amma feszengve néz rám, a fejét oldalra hajtja, mintha ez is egy olyan találós kérdés lenne, amilyeneket gyerekkorunkban tettünk fel egymásnak. – Nem értem. – Az egyik tyúk halkán, kérdően kotkodál. – Honnan tudod, hogy ez a Caro a Varázslónő? És miért ölte volna meg Roant?

– Ő maga mondta nekem. – Noha tudtam, hogy ezek a kérdések következnek, egyre nehezebb válaszolnom. Fenyegetően közel állok a síráshoz, miközben felvillan egy emlék: a királynő, amint kisiklik Caro markából, és zsinórról levágott bábú módjára hullik a padlóra. – Bántani akart. Meg akarta törni a szívemet.

– Miért?

A hangom esdeklő suttogássá tompul.

– Mert azt hiszi, hogy így kapja vissza a hatalmát.

Amma arcából a maradék szín is elszivárog. A szeme a naplóra villan, azután vissza rám. A régi mesék könyvére. A barátnőjére. A kirakós kezd összeállni.

– De a mesék...

– A hagyomány szerint az Alkimista becsapta a Varázslónőt – hallom a fejemben Liam hangját, és a két történetre gondolok, az igazságra és a legendára, amelyek hol találkoztak, hol eltávolodtak egymástól az évszázadok során. – Az Alkimista, aki valamiért úgy ment át a köztudatba, hogy első életében férfi volt, felajánlott a Varázslónőnek tizenkét kö-

vet, mert azt állította, hogy ezek a lopott szív darabjai, de a Varázslónőnek nem kellett.

Amma biccent az ismert mese hallatán.

– És arra kényszerítette az Alkimistát, hogy nyelje le a köveket. – A szeme tágra nyílik a sötétben. Ökölbe szorított ujjai ellazulnak, kissé közelebb húzódik. Egy percre szinte elhitethetem magammal, hogy újra gyerekek vagyunk, és a tűz mellett kuporogva mesélünk egymásnak, hátha ezzel elűzhetjük a téli hideget és borút.

– Pedig azok a kövek csakugyan a Varázslónő szívének a darabjai voltak. Az ő élete, Amma, az ő ideje – suttogom. – És amikor az Alkimista lenyelte őket, mindez az övé lett. Ám ahelyett, hogy élt volna tovább, mint a Varázslónő, az idő darabokra tört. Az Alkimista élt egy darabig, azután meghalt, majd ismét megszületett. – Kicsit nehezen fogalmazok. Ez olyan történet, amelyre még nem emlékszem, bár érzem, hogy igaz.

– Jules, összevissza beszélsz! – Amma fojtottan nevet, próbál visszatalálni szokott virgonc énjéhez. – Hagyd ezt abba! Egyél és pihenj, és amikor jobban érzed magad, mondd el, mi történik!

– Nem, Amma, figyelj ide! – Ösztönösen nyúlok felé. Amma visszahőköl, amivel kést döf a szívembe. Kezem a naplóra hanyatlik, belekapaszkodom a megnyugtató súlyba. Erőt meríték az ódon, puha bőrkötésből, és a könyvbe zárt mesékből. De sokszor végiglapoztam, míg jöttem az erdőn át! Voltak percek, amikor ez az egy dolog győzött meg róla, hogy nem vagyok őrült. – Én vagyok az Alkimista.

Amma szeméből kicsordulnak a könnyek, leperregnek az arcán. Megcsillannak a halvány reggeli fényben, amitől nekem is sírhatnék kom lesz.

– Miért mondd ezt? – suttogja.

Ez az első váratlan kérdés. Elakad tőle a lélegzetem. Észreveszem, hogy pajzsként szorítom magamhoz a naplót. Leteszem, és egy olyan helyen nyílik ki, ahol egy kezdetleges rajz tölti be az oldalt: egy róka támad egy ágaskodó kígyóra. Fogak, karmok, agyarak.

– Hiszel nekem? – kérdezem reszkető hangon. Nem ezt akarom mondani, de ez jön ki a számon.

Újabb hosszú csend, Amma kézbe veszi a naplót és kinyitja.

– Sosem hittem azt, hogy gyilkos vagy – mondja halkán, és félénken sandít rám. – Azt tudtam, hogy a királynőt nem szereted, de Roan...

A név átszakítja a gátat: könnyeim némán patakszanak. Amma mélyen beszívja a levegőt, fél lépéssel közelebb jön, hogy magához öleljen, de rögtön visszahúzódik.

– Nem akartam, hogy ez történjen. Sosem akartam...

A szavaim és lélegzetem elakadnak. Amma hozzám siet, és átkarol. Azt hiszem, mindjárt összeroppanok, de most a megkönnyebbüléstől. Egy örökkévalóság óta ez az első öröm, ami ér. A vállára borulok, ő pedig szorít, nem érdekli, hogy koszos lettem az erdőben. Egy darabig semmit sem csinálok, csak beszívom ismerős illatát, az otthon aromáját.

– Te vagy a legjobb barátnóm, Jules – mormolja. – Hát, hogyan hinnék neked!

Ezekre a szavakra még inkább megered a könnyem, árkokat húz az arcomra kérgesedett, többnapos piszokban.

– Köszönöm, Amma.

Egy idő után visszahúzódik, töprengve néz.

– Akkor hát Caro a róka és te vagy a kígyó?

Előtör belőlem a nevetés, mert olyan a hangja – türelmes, noha kétkedő –, mintha Alia bolondozását hallgatná.

– Úgy tűnik.

– Jules barátnőm, a legendák Alkimistája! – Arca elkomolyodik. A naplót óvatosan leteszi egy ládára, és megfogja a kezem. – Meg kell bocsátanod, ha időre van szükségem, hogy felfogjam.

– Én még mindig nem értem.

– Még amikor a futárok megjöttek Everlessből a hírekkel, akkor sem hittem el. – A földre néz, az arca elkomorodik. – Ezért ölte meg Roant? Hogy összetörje a szívedet, amely... az övé volt?

Bólintok, a torkom összeszorul.

– De nem működött. – Noha valóban össze vagyok törve, mégis élek, és ebbe úgy kapaszkodom, mint egy mentőkötélbe. Amma keze átmelegíti az enyémet. – Talán nem igazán szerettem Roant. Vagy csak... nem eléggé.

– Nem a te hibád, Jules – mondja. – Talán a szíved erősebb, mint gondolod.

Vállat vonok, noha valahol mélyen tudom, hogy ez nem igaz. Most is sebezhetőnek érzem magam, mintha egy ütés a megfelelő pontra elporlaszthatna. Amma hátrál egy lépést – fáj, amikor elengedi a kezemet –, aztán a könyökömnél fogva egy szalmabálához vezet, és leültet. Mellém huppan, a naplót az ölébe fekteti. Lassan végiglapozza.

– Itt azt van... – Rám sandít, összevonja a szemöldökét. – Itt az van: *A Róka örökké üldözi a Kígyót*.

– Mindig is ezt tette. – Igyekszem félvállról beszélni, de a gyomrom görcsöl. – Tizenegy életen át, és azt hiszem, mindegyikben megölt.

Amma megütögeti az ujjával az oldalt.

– Akkor hát mit akarsz tenni?

Vállának merev tartása félelmet tükröz, de a hangja nagyon tárgyilagos, már-már vigasztalóan az, mintha annyi lenne csak a dolgom, hogy logikusan gondolkozzak, és azzal akár túl is élhetem ezt az egészet.

– Úton vagyok Ambergrisbe, a kikötővárosba – mondom tétován. – Elhagyom Semperát. – *Ezért kellett látnom téged.*

Ajka vonallá vékonyul.

– Hát, te tudod... – mondja habozva.

– Nem értesz egyet?

– Csak... – Hol keresztbe teszi a karját, hol leengedi; ideges szokás, azt jelenti, hogy nagyon gondolkodik. – Nem akarom megsérteni a papádat, de ő is ugyanezt csinálta évekig, és nem nagyon jött be neki.

– Hamarosan visszajövök. – Nem tudom, igaz-e ez, de a másik lehetőségnek a gondolata is elviselhetetlen. – Amikor elég erős leszek, hogy szembenézzek veled.

– Idővel, ha jóllakunk tődővel. – Huncutul néz rám. Elnevetem magam; ez Amma egyik kedvenc mondása, habár elég baljós mellézköngéje van: egy semperai szegény sose tudhatja, mit hoz a holnap. – Akkor okosabban is teszem, ha felkészítelek. Mire van szükséged?

Megrázom a fejem. A szemem még mindig csordultig teli hálás könnyekkel. Máris megkaptam tőle mindent, amire szükségem volt, sőt még annál is többet. Úgy érzem, a belém vetett hite ad annyi erőt, hogy eljussak Ambergrisbe, ahol Liam hajója vár. Ami persze nem igaz.

– Egy kis ennivalóra, ha van fölösleged – mondom, és vigyorgok, akár egy félkegyelmű. – És talán ha itt maradhatnék mára...

– Persze! – feleli Amma, és lehajol, hogy összeszedje a tojást. Alig pár perc alatt visszanyerte azt a praktikus céltudatosságát, ami lehetővé tette, hogy egyedül is fel tudja nevelni a hűgát. – A katonák reggel már jártak erre, ezért szerintem addig maradhatsz, ameddig csak akarsz.

A szívem elszorul a hálától.

– Köszönöm, Amma.

– Egy óra múlva kezdek a hentesnél, de kisurranhatok a reggeli roham után. Amint tehetem, visszajövök, hozok ételt. Meg esetleg szappant és meleg vizet. –Szélesen mosolyog. – Ebben a sáros ruhában olyan vagy, mint egy erdei tündér.

Összerezzenek a saját nevetésem hangjától.

– Akkor hát hozz szappant, és én megteszem, ami tőlem telik.

Amma hozzám fordul, és még egyszer megnéz, mielőtt ki-sietne a konyhából. Most, hogy mosolyogni kezdett, olyan mintha abba se tudná hagyni.

– Visszajövök, mielőtt észbe kapnál!

A szűk fészker és a tyúkok társasága ellenére sikerül átaludnom a napot, ami először fordul elő velem azóta, hogy eljöttem Everlessből. Amma jelenléte magamhoz térített, beszéde megvigasztalt. Nem voltak rémálmaim a Varázslónőről, egy lányról, aki rohan egy sötét síkságon vagy az erdön át, engem úzve, vagy előlem menekülve. Ehelyett a kellemesebb croftoni emlékek töltik meg az álmaimat: játszunk Ammával a virággal teli nyári mezőn; a konyhaasztalnál ülök a papával, aki leplezetlen büszkeséggel mosolyog rám. Ebben az álomban boldogok és elégedettek vagyunk, kis konyhónk illatozik a tűzön piruló vadhústól, amelyet én hoztam haza.

Valami baj van. Valahol odakint ordítanak, sikoltoznak. A papa megmerevedik, halvány arcáról lehervad a mosoly. A füstszag túl erős és furcsán maró.

Felriadok Ammáék szűk fészérében, de továbbra is érzem.

Felülök, körülnézek. Ez nem lehet igaz! Amma tyúkjai pánikba esve kotkodálnak. Vibráló narancsszín fény rajzolja körül a fészertúlsó végét, izzó ujjakkal nyúlkál befelé a deszkák réseibe. Talpra ugrok, és akkor kapom fel a batyumat, amikor a tűz cakkos vonalban lángra lobbantja a padlón elszórt szénát.

Egy percre ismét hétéves vagyok, hétéves, akinek földbe gyökerezik a lába, miközben ég körülötte az everlessi kovácsműhely.

Ám ez alkalommal nincs itt a papa, hogy megvédjen, kivigyen. Csak én vagyok.

Nem adok időt magamnak a gondolkodásra. Megmarokolom a batyut, sarkon fordulok, belerúgok a falba, egyszer, kétszer, háromszor, amíg nem enged a korhadt deszka, utána feltépem a tyúkketrec ajtaját, hogy a szárnyasok kifuthassanak mögöttem és eltűnhessenek a sűrűben.

De minden aggodalmam Amma szökevény tyúkjai és leégő fészere miatt semmivé lesz, ahogy megfordulok, és a pillantásom követi a búvóhelyemre beömlő tűzfolyó útját.

Crofton lángokban áll.

A pánik marokra fogja a szívemet. A világ füstbe borul.

A közelben lángok csapnak ki a croftoni tetők alól. Amma nagyapjának földjein keresztülvágva rohanok falunk füstölgő szíve felé, nem törődve azzal, hogy a lábam megmegbicsaklik az ócska, kilazult macskakövön és a friss szántás buckáin. Meg kell találnom Ammát. Lelki szemeim előtt megjelenik a zömök ház, ahol Amma csontozza a húst, a piaci stand, ahol ő és Alia töltik a napjaikat.

Ennyi ember! És a tűz meg az égő deszka!

A tudóm kapar, a lábam máris sajog, de én csak rohanok, átugorva a roskatag falat, amely elválasztja Croftont a környező tanyáktól. Elérem a főutcát, nyargalok az összebújó házak között, alig veszek tudomást az ellenkező irányba özönlő csoportokról. Felismerhetnek, de pillanatnyilag ez a legkisebb gondom. Berontok a faluba. Narancsszín fény villog a házak sápadt oldalán, mintha a föld villámlana. Vastag füst sötétíti el az eget.

Varázslónő, segíts megtalálni Ammát!, gondolom kétségbeesetten és bután. Gyermeki rémület uralkodik el rajtam. De a *varázslónő* már nem áldás a számból, hanem gyilkos átok.

Hamarosan kénytelen vagyok lassítani, mert a hőség perzseli az arcom, a szemem. Körülöttem füstölnek a deszkaépületek. Lejjebb az úton az iskola már csak romhalmoz. A földet elborítja a füstölgő hulladék, a bútorok és a piaci standok maradványai. Kisebb tüzeket kell átugranom. Futás közben kétségbeesetten keresem az élet valamilyen jelét. Szűk az út, a lángok közel vannak, a hajam kezd begöndörödni a hőségtől. Furcsa szag csapja meg az orromat. Felkapom a fejem, és látom, hogy pár lépésnyire az időkölcsonzó boltja is lángol. Esküszöm, hallom az olvadó vérvas bugyborékolását.

Eszembe jut egy kerti ünnepség Everlessben, valamikor egy másik életben. Az udvar közepén egy bronzüstben lobbogott a tűz, amelyet vérvassal fűtöttek, napokra, hónapokra, évekre elegendő vérvassal, hogy télen is kellően melegítse nek a lángok. Ismét pánikba esek.

Meddig fog égni ez a tűz?

– Segítség! – kiáltok, holott senki sincs, aki meghallja.
– Amma!

Nem válaszolnak a kiáltásomra, ám a tűz váratlanul hullámszerűen kezd, mintha szellő borzólná. Szikrák pattannak a zubbonyom ujjára. Elrántom a karomat...

És megtorpanok. Van valami különös a tűzben, még különösebb, mintha egyedül a vérvas táplálná. A sárgán-vörösen vonagló lángok olyan ütemesen, szabályosan húzódnak össze és nyúlnak meg, mintha lélegeznének. Mintha élnének.

Robajtot hallok, ami kizökkent a gondolataimból. Sarkon fordulok. Mögöttem pár méternyire egy ember csörtet ki az egyik házból. Szikrazápor kíséri.

Az ismeretlen felém iramodik; tűz tör utána az épületből, követi. Nem fut szét a tűz szokása szerint: rövid, rémítő ugrásokkal üldözi a menekülőt, a sarkában liheg. A sakálfalkára gondolok, amelyet az egyik vadászaton láttam az erdőben. Fél tucatnyian úztek egy sebesült farkast, annál boldogabban vinnyogva-szökdelve, minél közelebb értek hozzá.

– Mit csinálsz? Fuss! – Karon ragad, rángatni kezd az úton, vissza Amma tanyájának irányába. A lángok mintha meghátrálnának, amikor a férfi odaér mellém. Bele se merek gondolni, hogy ez mit jelenthet.

– Mi történt? – lihegem futás közben, a füsttől és a réműlettől rekedten.

– Tenburn! – kiáltja, azután elhallgat, és köhögni kezd. Másik kezével valamit a melléhez szorít: a Varázslónő szerencsehozó, kicsi rézszobrát. – Ez természet ellen való: nem akar elaludni. A feleségem a Readese tanya felé futott, a patak partján...– Megszorítja a szobrot, némán imádkozik segítségért.

Természet ellen való, gondolom. *Caro*. Ez az ő műve. Annak kell lennie.

A férfi kezében a Varázslónő szobrocskája ép és sértetlen. Nem fog rajta a tűz. Mintha engem gúnyolna.

Megvetem a lábamat a földön, igyekszem kitépni magamat a szorításból.

– Kérem, engedjen el, vissza kell mennem! A barát-nőm...

– Larys! – Egy asszony lohol felénk az úton. Noha fekete foltok vannak az arcán, felismerem Susanát, a helyi gyógykovácsot és lódoktort, aki sokszor megfordult nálunk, ha szakmai tanácsot akart kérni az apámtól. Rémült pillantása először Laryson állapodik meg, aztán észrevesz engem, és az

arca a szemem láttára torzul az iszonyat maszkiává. Megáll, és úgy mered rám, mintha én szítottam volna a tüzet.

– Kígyó! – acsarogja. Árad belőle a gyűlölet. A férfi elengedi a könyökömet, hátraugrik, és úgy löki maga elé a karját, mintha ráugorhatnék, és kiharaphatnék belőle egy darabot.

Mire feleszmélnék, Susana rám ront, a keze satuként szorítja a karom.

– A bátyám miattad halt meg! Ráomlott a háza! Ezt te hoztad ránk! – sziszegi. Reszket a félelemtől vagy a haragtól. Tekintete ugrál, valakit keres, akinek elmondhatná. – Gyilkos!

Visszalök a lángokba.

Hadonászok, de nincs mibe kapaszkodnom. A bokám megakad egy falmaradványban, hanyatt esem a tűzbe. A fájdalom vakító, őrzítő, aztán csak úgy elmúlik.

Amikor felszál a szememről a vörös homály, azt látom, hogy a visszavonuló lángok gyűrűt vontak körém, ahogy fekszem elterülve egy épület romjai között. Érzem a tűz forróságát, de a zsarátnok kihűlt alattam. Larys és Susana a szájukat tátva merednek rám az utcáról.

– Segítség! – ordítja váratlanul Susana. – Katonák!

– Kérem, ne... – kezdem, de a szavak a torkomon akadnak. Látásomat elhomályosítják a könnyek. Úgy érzem, valamelyik álmomba kerültem. Mert ez csak álom lehet, hogy a falusiak, akik között felnőttem, vádlón merednek rám, és azt rikoltják: *Kígyó, boszorkány, hazug, hogy merészeled ide dugni a képedet!*

De hát ismertek!, szeretném kiáltani. Jules Ember vagyok! Pehr lánya! Ez itt az otthonom!

Azonban ez már nem csak rólam szól. Caro rágalmi mérgező felhőként terítették be Semperát. Én vagyok a leánytes-

tet öltött démon, aki megölte az uralkodót és Roan Gerlinget; a Varázlónő és a semperai királyság ellensége. Nem értem, mit mesterkedett itt Caro, de azt igen, hogy miattam tette.

Mindenkit megöl Semperában, ha ez kell ahhoz, hogy megtörjön.

Amma. A gondolattól mintha egyenesen a szívembe ug-rana a tűz.

A parázsba tenyerelek, feltápázkodom. Larys és Susana átkozódva iszol, mintha legrosszabb rémálruk üldözné őket. De már nem törődöm velük. Nem gondolkodom, ugyanúgy, mint amikor gyerekkorunkban Roan beleesett a kovácsmű-hely kohójába. *Képtelen vagyok* gondolkodni. Öntudatlanul mozgok egy nálam hatalmasabb erő parancsára.

Megfordulok, belerohanok a tűzbe, egyre mélyebbre ha-tolok az égő Croftonban.

A füst homokként telepszik a tüdőmre. A szemem ég, egyre rosszabbul látok. Ám az úton a tűz megnyílik előttem: kettéválasztom, akárcsak a szikla a folyóvizet, nem érhet hoz-zám. Nyargalok a főtér felé, az ismerős sikátorhoz, amelyben a hentesüzlet áll. Amma talán már nincs is ott, elmenekült a faluból, kintről nézi a pusztuló Croftont, és értem aggódik.

Körülöttem recseg-ropog az égő deszka. Elöttem lehull egy ellobbanó szárítókötél, az égő ingek és takarók avarként sodródnak a földön. Köhögve, Amma nevét kiáltozva for-dulok be az utcába, ahol Amma életének nagyobb része telt.

Megtorpanok.

Itt a legtöbb épület már porig égett. Innen indulhatott a tűz. Az utca – Amma boltja – füstölgő rom, a falak sehol se magasabbak nálam, a fedél nélkül maradt raktárak a sem-mire tátják a szájukat, a roncsolt tetőszerkezetek üszkösen hunyorognak.

Füstoszlop száll az ég felé. Egy pillanatra úgy rémlik, hogy felölti egy karcsú lány alakját. Hagymázás agyam arcot is ad neki, amely gyönyörűen és rémítően mosolyog. *Caro*.

Gondolatban hallom a hangját. *Meg kell törnöm a szíved, Jules.*

Egy hosszú percig nem bírok mozdulni, gondolkodni, lélegezni. *Caro* nem tudhatja. Nem tudhat arról, hogy Amma a barátnőm. Vagy igen?

Aztán megújul bennem az erő, és előrerontok, bele a mindent átítató, hömpölygő, forró füstbe, amely csípi-marja a torkomat, a bőrömet, az orromat és a szememet. Keresztülgázolok a hentesüzlet romjain, törött gerendák, széthullott munkaasztalok között, át az üszkös szobán, ahol számtalan órát lebzseltem végig, Ammával diskurálva-pletykálkodva. Égő függöny. Törött, megperzselt teáskanna. Ember sehol. Ammának talán sikerült elmenekülni.

Rémítő roppanással szakad le egy tetőgerenda, lyukat ütve a falon, és amit a nyílásban látok, megállítja a szívverésemet.

Amma ernyedten dől egy gerendának, a szeme tágra nyílt, de nem lát.

– Amma – suttogom.

Rohanok hozzá, térdre esek, gyengéden megfogom a vállát. Nem lélegzik. Nem égette meg a tűz – ám az oldala síkos a vértől. A ruha vörös-fekete mocskában alig látszik a mélybíbör csík, a mava festék összetéveszthetetlen árnyalata, amelyet egy királyi katona fegyvere hagyott, és...

Tőr áll ki a hátából. Noha a csiszolt ezüstmarkolatot elborítja a vér, azonnal felismerem: Ivan Tenburné, az everlessi testőrparancsoké.

Caro állta a szavát.

Olyan düh tölt el, amely felébreszti az erőt. Kinyújtom a kezem, belemarkolok az idő szálaiba, és nem csupán megállítom, de ráveszem, hogy visszaforduljon, ahogy akkor tettem, amikor everlessi gyerekkorunkban megmentettem Roan Gerlinget. *Mentsd meg Ammát*, lüktet ütemesen a fejemben a parancs.

Körülöttem a füstgomolyok behorpadnak, lassan leülepednek a földre. A szürkesség olyan mintákban örvénylik, amelyeneket nem rajzolhat a szél. A távolban mintha megnyúlnának, majd kialudnának a lángok. A vértócsa összezsugorodik, és visszaáramlik Ammába.

De aztán rádöbbenek, hogy ez mennyire nem jó, és olyan undor fog el, hogy elhagy az erőm, megbicsaklik a térdem, és mire feleszmélek, négykézláb állok az omladékban. Fuldokolva zokogok, könnyeim hamutól feketék.

Most már tudok sikoltani, a gyásztól, a kétségbeeséstől, a dühtől.

A hentesület fala bedől, a törmelék félig eltemeti Ammát. Mögötte feltárul a sikátor, ahol tizenkét bíborszín egyenruhás, királyi katona áll alakzatban, álarcosan.

– Fogjátok meg! – ordítja az egyik.

Lehorgasztom a fejem, ahogy közelebb érnek, ernyedtvagyok, mint egy rongybaba, nem maradt erőm. Alig veszem észre a kezem mellett az ezüstös csillanást. Henteskés, amely kihullott Amma kezéből. Megmarkolom, és mire sikerül elrejtennem a zubbonyom ujjá alatt, már meg is rohannak az álarcos katonák.

Elvonszolnak Croftonból. Elhurcolják a legendás Alkimistát, akinek véres a keze, és nem maradt könnye a gyászhoz. A lábam barázdát szánt a piszokban és a pusztulásban. Álomszerűen forog velem a világ, a katonák mintha egy

üveglap túlsó oldalán beszélne. Annyit tudok biztosan, hogy a shorehaveni palotába visznek. Caróhoz.

Harcolj velük, unszol egy elhaló hang. Ha a bennem élő mágiához folyamodnék, amely megidézne az Alkimistát, talán megállíthatnám az időt néhány pillanatra, hogy kicsúszhassak a markukból, és elmenekülhessek.

Mégsem teszem. Mert abból, ahogy háromszorosan körbecsavarják láncokkal a karjaimat és a derekam, mintha tíz férfi ereje jutott volna nekem, abból tudom, hogy félnek tőlem. Nem érnek hozzám, így nem találják meg a kést. A félelmük megnyugtatja az elmémet, miközben belöknek egy fekete kanavásszal bélelt, vasalt batárba, és bezárnak a sötétbe. Amma halott arcát látom a feketeségben.

Caro vette el tőlem, még akkor is, ha nem ő fogta a tört. A földdel tette egyenlővé Croftont. Porig égette az otthonomat.

Most én veszem el az övét.

Idővel, suttogja Amma a fülemben.

Nem fogok harcolni. Még nem. Addig nem, amíg a katonák el nem visznek Shorehavenbe.